

v úvahách o otázce, zda se souzené skutky staly beztrestnými promlčením, nikoliv již v úvahách o poškozovacím úmyslu; přes to nelze však pochybovati o tom, že si soud jejich obsah uvědomil i v těchto úvahách. Avšak zopakováním (třebas neúplně pokud se týče nepřesně citované) obhajoby, že si obžalovaný chtěl souzenými činy zjednat kapitál ke zařízení filiálek, z jichž výtěžku bude — jak pevně doufal — moci v krátké době vrátiti domněle poškozeným kauce a zápůjčky, dalším tvrzením, že obžalovaný rozhodně popřel úmysl poškozovací, rozbořem obsahu shora řečených listin, v nichž stížnost shledává doklad pro nedostatek poškozovacího úmyslu, a větou, že soud prvé stolice, kdyby byl uvážil obsah oněch listin, byl by musil dojít k přesvědčení, že v subjektivním směru nemůže býti o podvodu řeči, uplatňuje stížnost zřetelně námitku, spadající pod ustanovení § 281 čís. 9 a) tr. ř., že předsevzetí obžalovaného vrátiti oklamaným osobám, co mu následkem klamu daly, vylučuje předpoklad zlého úmyslu, vyžadovaného skutkovou podstatou podvodu, a že se rozsudek řídí nesprávným výkladem zákona, uznal-li obžalovaného přes ono předsevzetí vinným, maje za to, že okolnost, zda obžalovaný chtěl dodatečně vrátiti, co lstivým způsobem vylákal, není závažná pro posouzení jeho viny. Námitkou tou je stížnost v právu. Rozsudek po stránce subjektivní nezjišťuje, zda obžalovaný měl již v době vylákání peněz úmysl, osoby, jež mu peníze poskytly, poškoditi, to jest peníze jim vůbec nesplatiti, kterýžto úmysl by byl ovšem již opodstatněn vědomím obžalovaného, že nebude vůbec s to je splatiti. Bylo tudíž rozsudek zrušiti z důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. Pro nedostatek onoho zjištění nebylo lze rozhodnouti ve věci samé. Proto bylo věc vrátiti soudu prvé stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení a to, ačkoliv jde celkem o škodu převyšující 20.000 Kč, soudu nalézacímu (nikoliv porotnímu), protože jest otázka příslušnosti právoplatností obžaloby prozatím rozřešena (§§ 219, 261 tr. ř.), ježto §§ 1 a 4 opatření Stálého výboru N. S. ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. (v doslovu čl. I zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.), na kterých se příslušnost onoho soudu zakládá, nepozbylo dosud (viz i čl. II zákona čís. 259/1923, čl. II zákona čís. 257/1925 a § 21 zákona čís. 31/1929) účinnosti a musí býti zůstavěno nalézacímu soudu, by posoudil, zda je trestní sazba těžkého žaláře od jednoho roku do pěti let dostatečnou pro úhrn souzených činů, třebaže při tomto posuzování nelze již přihlížeti k znehodnocení peněz (§ 21 odst. čís. 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.).

Čís. 3632.

Výše úplatku není o sobě rozhodnou pro otázku, zda jde o »nepatrný prospěch« ve smyslu § 2 odst. 2 zák. o úplatkářství; tento pojem jest relativní a jest stupeň prospěchu vždy určití podle povahy případu.

(Rozh. ze dne 22. října 1929, Zm II 68/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. prosince 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle § 2 odst. (1) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

J ú v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňující hmotněprávní výtku podle § 281 čís. 10 tr. ř. tvrdí, že čin obžalované bylo by lze podřaditi jen pod ustanovení § 2 odst. 2 zák. o úplatkářství, nikoliv pod předpis odstavce prvního, ježto prý šlo jen o nepatrný prospěch, předpokládá-li se (rozsudek ovšem neměl důvodu s otázkou tou se zabývati), že činem obžalované byl dotčen (důležitý) veřejný zájem. Jest ovšem připustiti, že výše úplatku není o sobě v určitém případě jediné rozhodnou pro otázku, zda jde o »nepatrný prospěch« osoby, již byl úplatek nabídnut, slíben nebo poskytnut, pokud se týče požadován nebo přijat; v zákoně použitý pojem »nepatrného prospěchu« má povahu relativní a jest stupeň prospěchu vždy určiti podle povahy případu. Ohledně činnosti obžalované však rozsudek zjišťuje, že »částka nabídnutého úplatku nemůže býti pokládána za malou«, a vyjadřuje slovy těmi, že nešlo u Š-a o prospěch nepatrný, který mu vzhledem k okolnostem případu měl vzejíti z poskytnutého daru. Toto právní hodnocení výše úplatku obžalovanou poskytnutého odpovídá též plně smyslu zákona, neboť částka 100 Kč vzhledem k celkovému hospodářskému stavu a k nynější hodnotě peněz nemohla představovati u respicienta pohraniční finanční stráže při jeho služebních příjmech platovým zákonem upravených, a takto též zrušovacímu soudu známých, prospěch jen nepatrný, nýbrž převyšovala stupeň pojmu toho. Podřazením činnosti obžalované pod skutkovou podstatu přečinu úplatkářství podle § 2 odst. (1) zák. čís. 178/1924 sb. z. a n. nebylo tudíž použito zákona nesprávně.

Čís. 3633.

Ustanovení § 122 a) tr. zák. nechrání abstraktní pojem Božské bytosti, nýbrž představu o Bohu, jak se vytvořila naukami té které církve (náboženské společnosti zákonem uznané); pokud výraz »Pámbíček« znamená Boha v tomto smyslu.

Rouháním není jen popírání jsoucnosti Boha způsobem zlehčujícím, nýbrž jakýkoliv, k Bohu se vztahující projev nevážnosti, neúcty, posměchu, pohrdání neb opovržení, jakékoliv jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha neb odpírá Mu způsobem opovržlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost.

(Rozh. ze dne 22. října 1929, Zm II 165/29.)